

Sygn. akt II Ka 562/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztorc

Protokolant: st.sekr.sądowy Ewa Gronko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2015 r.

sprawy **L. R.**

obwinionego o wykroczenie z art. 87 § 1 a kw, art. 65 § 2 kw, art., 141 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 14 września 2015 r., sygnatura akt X W 791/14

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną karę grzywny **obniża** do kwoty 400 (czterysta) złotych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok **utrzymuje w mocy**,

III. **zwalnia** obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze,

IV. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adwokat B. P. Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych tytułem udzielenia nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu obwinionemu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II Ka 562/15

UZASADNIENIE

L. R. obwiniony został o to, że :

-w dniu 14 sierpnia 2014 r. około godziny 16:20 w miejscowości T., woj. (...), kierował po drodze publicznej rowerem będąc w stanie nietrzeźwości (1,63 mg/l oraz 1,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) tj. o wykroczenie z art. 87 § 1a kw,

-w miejscu i czasie jw. wbrew obowiązkowi nie udzielił funkcjonariuszom policji wiadomości co do własnej tożsamości tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 kw,

-w miejscu i czasie jw. na drodze publicznej podczas interwencji używał słów nieprzyzwoitych tj. o wykroczenie z art. 141 kw.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie, sygn. akt X W 791/14, przyjmując na podstawie art. 93 § 2 kpow, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, wyrokiem nakazowym z dnia 23 września 2014 r., uznał obwinionego L. R. za winnego dokonania zarzucanych mu czynów wyżej opisanych, stanowiących wykroczenie z art. 87 § 1a kw, art. 65 § 2 kw i art. 141 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za te czyny na podstawie art. 87 § 1a kw w zw. z art. 9 § 1 kw wymierzył

mu karę grzywny w wymiarze 600,00 zł (pkt I wyroku). Nadto Sąd Rejonowy w Rzeszowie orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów niemechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku i 6 miesięcy (pkt II wyroku). W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. i art. 3 ust 1 oraz art. 21 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karanych, zasądając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty postępowania w kwocie 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków oraz w kwocie 60 zł tytułem opłaty (pkt III wyroku).

Od powyższego wyroku wydanego w postępowaniu nakazowym obwiniony skutecznie wniósł sprzeciw w związku z czym ww. wyrok utracił moc, a sprawa została rozpoznana na zasadach ogólnych.

W wyniku przeprowadzonego postępowania Sąd Rejonowy w Rzeszowie, wyrokiem zaocznym z dnia 14 września 2015 r. sygn. akt X W 791/14 uznał obwinionego L. R. za winnego popełnienia czynów z art. 87 § 1a kw, art. 65 § 2 kw oraz z art. 141 kw i za to na podstawie art. 87 § 1a kw w zw. z art. 9 § 2 kw, skazał obwinionego na karę grzywny w wysokości 600,00 zł (pkt I wyroku). Nadto na podstawie art. 87 § 4 kw, Sąd orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów nie mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku i 6 miesięcy (pkt II wyroku). W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze, zasądając od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w R., adwokata B. P. kwotę 265,68 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu (pkt III wyroku). Dodatkowo na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa, a na podstawie art. 17 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił obwinionego od ponoszenia opłaty (pkt IV wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego, zaskarżając przedmiotowy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i środku karnym na korzyść obwinionego.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu skarżący zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na bezpodstawnym błędnym uznaniu, że stopień winy obwinionego należy ocenić jako wysoki, a stopień szkodliwości czynów jest znaczny, co spowodowało orzeczenie wobec niego kary rażąco surowej w wymiarze 600,00 zł grzywny oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów nie mechanicznych w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy,

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny w wysokości 600,00 zł oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów niemechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku i 6 miesięcy, w wyniku pominięcia przez Sąd okoliczności łagodzących, a dotyczących obwinionego i mających wpływ na wymiar kary i występujących w danej sprawie.

Na podstawie powyższego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

- odstąpienie od wymierzenia wobec obwinionego kary grzywny w wysokości 600,00 zł oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów niemechanicznych na okres 1 roku i 6 miesięcy, ewentualnie:

- znaczące obniżenie kary grzywny wymierzonej obwinionemu,

- znaczące obniżenie okresu zakazu prowadzenia pojazdów niemechanicznych w ruchu lądowym orzeczonego wobec obwinionego,

- zwolnienie obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym.

Nadto skarżący w apelacji od przedmiotowego rozstrzygnięcia zawarł także wniosek ewentualny o uchylenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i środku karnym i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, o ile wnosi o obniżenie wymierzonej kary grzywny.

Ze względu na to, że apelacja zwrócona została tylko przeciwko orzeczeniu o karze zbędne stało się rozważanie prawidłowości wyroku Sądu Rejonowego w zakresie trafności dokonanych ustaleń faktycznych i winy obwinionego. Dla porządku powiedzieć jednak należy, iż Sąd Rejonowy ujawniony w trakcie rozprawy głównej materiał dowodowy poddał właściwej ocenie. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał na dowody, na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych, jak i wskazał powody, dla których odmówił wiary dowodom przeciwnym. W rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

Okoliczności kształtujące wymiar kary wobec oskarżonego Sąd I instancji przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazując, że wymierzając oskarżonemu karę kierował się przesłankami art. 33 kw, a zatem miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, motywację sprawcy, sposób jego działania, jak też jego właściwości. Prawidłowo Sąd Rejonowy dokonał doboru rodzaju kary jako kara grzywny. W niewystarczającym stopniu rozważył jednak sytuację życiową obwinionego w zakresie możliwości udźwignięcia wymierzonej kary. Sąd I instancji nie dostrzegł, że obwiniony jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku. Utrzymuje się z prac dorywczych, co jednak nie może zapewnić stabilnych dochodów. Z tego względu karę grzywny należało miarkować w sposób kształtujący właściwe proporcje pomiędzy okolicznościami czynów i stopnia ich społecznej szkodliwości, a możliwościami realizacji prewencyjnych i wychowawczych celów kary. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił wyrok w zaskarżonej części i obniżył wymierzoną karę grzywny do kwoty 400 zł.

W pozostałej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, albowiem rodzaj i wymiar zastosowanego środka karnego jest niezbędny dla uświadomienia obwinionemu konsekwencji czynu związanego ze stanem nietrzeźwości w ruchu drogowym.

Ze względu na to, że oskarżony nie posiada stałego źródła dochodów, Sąd Okręgowy zwolnił go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego, bowiem ich uiszczenie byłoby dla obwinionego w tych okolicznościach zbyt ciężkie.

Zasądzenie kosztów za obronę z urzędu wynika z ich nieopłacenia do tej pory.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 kpow.